

Aarrække (siden 1869) have øvet den i kommunale og Skolesager. — Om det fjerde Punkt, *Hustruens retlige Ligestilling*, skal jeg ligeledes fatte mig kort, da Pastor S.s Bemærkninger herom nærmest ere rettede imod en Ordning med Særeje til Grundlag, medens jeg personlig hylder Tanken om en Ordning, bygget paa begge Ægtefællers Samraadighed, hvorledes denne nu kan lade sig lovlig fastslaa, og ikke kan se rettere, end at en saadan langt bedre vil stemme med Ægteskabets — ogsaa det kristelige Ægteskabs — Ide end den fuldstændige Underordning og Umyndiggjørelse, som nu er retlig, men Gud ske Lov ikke faktisk gjældende i alle de Ægteskaber, der nogenlunde kunne siges at være vel ordnede. Saafremt det virkelig var saa, at alle eller dog de fleste Ægteskaber vare kristelige, kunde man selvfølgelig godt undvære al retlig Ordning for Ægteskabet; men paa samme Maade vilde man ogsaa kunne undvære al anden civil og kriminel Lovgivning, hvis Samfundet som Helhed var gennemtrængt af kristelig Aand. Desværre gjælder i disse Forhold nu som paa Frelserens Tid det Ord, at Løven er given for Menneskenes »Haardhjærtetheds Skyld«.

Til Slut vil jeg raade Hr. Pastor Schepelern at være varsom i Valget af de Avtoriteter, han paakalder. Det er ikke fuldt tilraadeligt at lægge altfor stor Vægt paa Lægernes Dom med Hensyn til den kvindelige Uddannelses Indflydelse paa Legemet, naar man som han ikke agter at bøje sig for Lægernes Mening i et andet Spørgsmaal, som disse gjerne ville tilegne sig Eneret til at afgjøre, nemlig om den offentlige Prostitution, i hvilket han jo bl. a. vil møde Dr. Hornemann som en bestemt Modstander. Men helt uheldigt er det, naar han tilsidst jævnsides med Lovprisningen fra Salomos Ordsprog over en duelig Hustru henter Advarsler til de Kvinder, som ikke ville nøjes med den huslige Gjærning, fra — Pariser-Byraadets Prokureur i Aaret 1793, *Chaumette*, som var en af de vildeste og værste Sansculotter og bl. a. Hovedophavsmand til Fornuftens Dyrkelse.

Emil Elberling.